

Trgovina z jedilnim blagom
G. F. Resberg v Gorici,
 v Kapucinski ulici št. 11
 ter podružnici na Kornu števil. 2
 priporoča to-le blago:
 Sladkor — kavo — riž — mašč — poper — sveže —
 olje — škrob — ječmen — kavico primeso — moko —
 — gris — drobne in debele otrobe — turšico — zoh
 — sol — moko za pitje — kis — žveplo — cement
 bakreni vitrijol itd. 3 20 54
 Zaloga pristnega dalmatinskega žganja na debelo
 ter pristnega črnega in belega vina.

Anton Potatzky v Gorici.

Na sredi Raštelja 7.

TRGOVINA NA DROBNO IN DEBELO.

Najceneje kupovališče nirnberškega in drobnega
 blaga ter tkanin, preje in nitij.

POTREBŠČINE
za pisarnice, kadilce in popotnike.

Najboljše šivanke za šivalne stroje.

POTREBŠČINE
za krojače in čevljarje.

Svetinjice. — Rožni venč. — Mašne
 knjižice.

Mišna obuvala za vse letne čase.

Posobnost:
Semena za zelenjave, trave in detelje.

Najbolje oskrbljena zaloga za kramarje,
 krošnjarje, prodajalce po sejnih in trgih
 ter na deželi. 2 35 35

Nova čevlarska
 prodajalnica in delavnica
Janeza Ušaj
 na Travniku števil. 9
 v Gorici.

Priporoča obuvala iz lastne delavnice
 za moške in ženske bodisi za odrasle ali
 otroke. Izdeluje in popravlja se po jako
 nizkih cenah!

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka
E. Riessner, v Nunski ulici 3,
 (nasproti nunski cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu
 svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetic za vsako-
 vrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrob-
 nih vencev, za mrtvaške potrebe, voščene sveče itd.
 vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje
 točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo
 tiskarno 3rk na perilo. (P. el.)

Ivan Premrou
 trgovec z jedilnim blagom
 v ulici Parcar števil. 10 (v Podturnu)
 v Gorici.

Priporoča se p. n. slovenskemu ob-
 činstvu v Gorici in z dežele.
 Obljubuje točno in hitro postrežbo.

P. Drašček
 trgovec z jedilnim blagom
 v Stolni ulici št. 2. v Gorici

priporoča se p. n. slovenskemu občinstvu v
 64 Gorici in z dežele.
Prodaja kavino primeso iz tovarne
ARNOLD & GUTMANN z Dunaja.
Zaloga žveplekn družbe sv. Cirila in
Metoda.

Podpisana priporočata slavnemu občinstvu v
 Gorici in na deželi, svojo novo urejeno

prodajalnico jastvin.

V zalogi imata tudi raznovrstne pijače, n. pr.:
 Francoski Cognac, pristni kranjski brinjevec, domači
 tropinovec, fini rum, različna vina, gorušice (Senf)
 ter drugo v to stroko spadajoče blago. Postrežba
 točna in po zmerni cenah.

Z odličnim spoštovanjem
Kopač & Kutin
 trgovca v Semeniški ulici št. 1
 v hiši, kjer je „Trgovsko-obrtna zadruga“.

Svoji k svojim!
 Priporočam veleslavnemu občinstvu v
 Gorici in z dežele svojo-lepo urejeno
brivnico

na Travniku števil. 21, zraven Paternolljeve
 knjigarne in loterije.
 Obiljubuje točno in hitro postrežbo, se
 toplo priporočam udani
 68-45 **Anton Pucelj.**

O G L A S.

Naznanjam slavnemu občinstvu, da sem po
 17-letnem praktičnem svojem delovanju v prvih go-
 riških izdelovalnicah utež otvoril

v Semeniški ulici števil. 8

lastno zalogo z izdelovalnico tehtnic razno-
 vrstnih sistemov in višine, v kateri izvršujem
 vsa naročila, ki spadajo v to stroko, kar naj-
 hitreje in po najnižji ceni. Reference o izvršenem
 delu more dati slavno županstvo v St. Andrežu, kjer
 sem izdelal občinsko tehtnico.

Prezvamem v mehaniko popravilo vsakovrstne
 uteže, kolesa, šivalne stroje in šivne reči.
 Imam glavno zalogo koles prvih ameri-
 kanskih sistemov, katera so pripozna naj-
 boljše. — Vedno pripravljen na izvršitev se belež
 udani

KAROL KOMEL,
 v Semeniški ulici številka 8

Na dež. jubil. razstavi odlikovan s srebr. drž. svetljo
 Na Lvovski razstavi s prvo cen. — srebrno svetljo

Tovarna uzornih telovadnih priprav
JOS. VINDYŠ - A,
 v Pragi na Smihovu
 (Praha-Smichov) Vinohradská ulice číslo 816.
 se priporoča

k popolnemu uzornemu prirejevanju
 šolskih in šolskih telovadnic

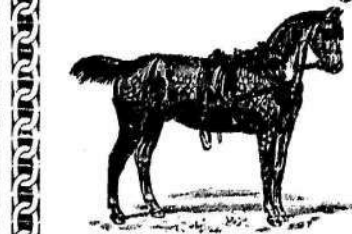
po največjih pripoznanjih in praktičnih sestavih.
 Ta dokaz je na razpolago mnogo pripozna-
 ojih spical domačih in inozemskih.

Zagotavlja jedno leto. Cene zelo zmerno, plačuje
 se pa na mesečne obroke po volji in značnosti.

Navadne priprave so vedno v zalogi.
 Geniki, proračuni in načrti za popolne telo-
 vadnice pošilja na zahtevo brezplačno in poštenu
 prosto. 80, 52 41

Poprave izvršuje po najnižjih cenah.

Valentin Ferjančič, sedlar in jermenar
 v Gorici

v Vrtini ulici v h. g. grofa Thurna
 (nasproti odkritemu trgu)
 naznanja slav. občinstvu,
 da kot
 sedlarski in
 jermenarski obrtnik
 v Gorici
 izdeluje vsakovrstne konjske vprege in oprave bodisi za elegantno in težko vožnjo kakor
 tudi priproste vprege, katere so v rabi pri gosp. kmetovalcih v okolici in vsej deželi;
 prodaja in izdeluje vsakovrstne priproste in elegantne jahalne priprave za mešanstvo
 in uniformo. Ima zbirko potovalnih priprav, namreč kovčgov, torbij; vseh
 potrebnih za pse: biče itd. — Sprejema vsako naročilo in popravilo od najpriprostej-
 šega in najfinjšega. — V svoji zalogi ima vse v to stroko spadajoče izdelke, da lahko
 postreže z vsim bodisi kmeta kakor tudi gospoda, po najzmernejši ceni točno in z vsjo
 natančnostjo. — Ker se čuje glas med občinstvom, da moja delavnica izgleda prede-
 gantno, da bi postregla priprostejša kmeta, zagotavljam slednjič, da sem pripravljen
 vsak čas postreči vsakega, ne glede na stan, najljubše in pošteno, tako, da vsak
 odjemalec zadovoljen zapusti moje delavnico, kar me bo najbolj priporočalo.

Dobi
 se
 povsod
Kalodont
 pripozna
 najboljše sred-
 stvo za čišče-
 nje zob.

Vse stroje za poljedelstvo. Vlovič znižane cene!

Trijeri (čistilni stroji za žito) v natančni izvršitvi. Sušilnice za sadje in zelenjavo. Škropilnice proti
 peronospori, polbrljani sestav
 Vermorelov. 36 20-15
Mlatilnice, mlinci za žito,
stiskalnice (preše) za vino in
sadje različnih sestav. (Te stiska-
lice imajo skoro ono tlačilno moč
kakor hidravlične vodovodne preše).
Slamorenice jako lahko
za goniti in po zelo zmernih
cenah. Stiskalnice, za seno in
slamo, ter vse potrebne, vsakovrstne
poljedelske stroje prodaja v najboljši
izvršitvi
Ig. Heller na Dunaju
II. Praterstrasse 49.
 Pred ponarejanjem se je posebno treba varovati! — Zastopniki se jo išče

ZAHVALE.

Spoštovani gospod!
 Zahvaljujem Vas, da ste
 mi poslali tako izvrsten lek
 proti kašlju in bolim v prsih.
 Porabil sem 1 steklenico trpotčev-
 vega soka, pa mi je skoro po-
 šel kašelj in bol v prsih. Po-
 šljite mi še 3 steklenice Vašega
 izvrstnega trpotčevga soka
 in poleg tega tudi 2 zavitka
 čaja proti kašlju.
 V Divači, 19. oktobra 1897.
Z velespoštovanjem
 Vam zahvalni
JAKOB SUPPAN

Čenjeni gospod lekarnar!
 Pred kratkim čensem sem
 naročil od Vas eno steklenico
 krepilnih švedskih kapljic;
 te so mele in mojim znau-
 cem tako dobro storile, da
 moram Vas na tem dobrem
 leku najtopleje zahvaliti. Iz-
 volite mi za moje znanee še
 3 steklenice po 80 novč. s
 poštnim povzetjem poslati.
 Medruš, dne 26. maja 1898.
 Spoštovanjem
VID ZANIČ

Visoko spoštovani gospod!
 Moja žena je ležala tri me-
 sece radi trganja in bolečin po
 kosteh. Ko je začela uporabljati
 Vaše „mazilo proti bolim po
 kosteh“, je vstala že po 3 dni,
 in današnji dan, hvala Bogu,
 hodi. Zahvaljujoč Vas na tem
 izrednem mazilu, ostajem
 Vam pokorni
BARTOL LISIČKI
 V Sirmen pri Štubi, 22. aprila 1898.

Mazilo proti kosteboli
 (Fluid) je jako dobro le-
 čilo proti trganju in po-
 kanju po kosteh, revma-
 tizmu, bolečinam v križu,
 proti prehlajenju, pri pre-
 pihu itd. Mazilo okrepa
 izmučene žile, ter krepí
 starejše ljudi, ki trpe na
 slabosti nog.
 Vsak zavitek mora
 imeti varstveno znamko, t.
 j. sliko Nikole Šubića
 Zrinjskega, bana hrvaškega,
 ker samo tako je
 mazilo iz moje lekarne, ka-
 tero tako varstveno znamko
 nosi na zavitku.
 Cena jednemu zavitku
 tega mazila je 75 kr.
 Razpošilja se vsaki dan
 proti poštnemu povzetju.
 Kdor pošlje denar na-
 prej, naj priračuna za tovorni list in
 zavitek 20 novč.
Lekarna k Zrinjskemu
 II. BRODJOVIN
 Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naročila, ki znašajo
5 gld. ali več, se po-
šiljajo franko.

Lekarna k Zrinjskemu
 H. BRODJOVIN
 Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Trpečet na plučah, v grlu,
na duhu in trakealni!
 Kdor se hoče iznebiti enkrat za vselej
 plučnih ali trakealnih bolezní tudi zasta-
 relih, bolezní na duhu, katere se
 dozdevajo neozdravljive, naj uporabljá
čaj za bolne na plučah in v grlu
A. Wolffsky. Tisocere zahvalnice jamčijo
 pristnost tega čaja. Zavoji, kateri zado-
 stuje dva dni stane 75 kr. Zvezki gratis.
 Pristnega dobiva se edino pri tvrdki
A. Wolffsky, Berlin, št. 37.
 26 19 251 8.

Tovarna tamburic
J. Stjepušin
 SISAK
 (Hrvatska)

Na zahtevo
 pošilja
 vsakomur
 brezplačno
 ilustrovane
 cenike.

SAUNIG & DEKLEVA
 V Gorici — Nunška ulica 14-16 — V Gorici

Prodajalnica
 in
 edina mehanična
 popravilnica
 šivalnih strojev.

Brez konkurence! V zalogi se na-
 haja nad 100 šivalnih strojev n. pr. za čev-
 ljarje, krojače in šivilje. Vsi stroji za šivilje
 se vdobé od gld. 32 naprej.
 V zalogi imata tudi **dvokolesa, puške**
 in **samokrese.**

Prave in edine želodčne kapljice,
 (Varstvena znamka).
Zdravilna moč teh
kapljic je nepre-
kosljiva. — Te ka-
pljice vredijo radno
prebaavljenje, če se
po jedno žlicico
popije. Okrepé po-
Sv. Anton Padov. kvarjeni želodec,
storé, da zgine v kratkem času
omotica in života lenost (mrtvost).
Te kapljice tudi storé, da človek
raji je. —4
Cena steklenici 30 kr.
 Prodajajo se v vseh glavnih le-
 karnah na svetu. Za naročitev
 in pošiljatve pa jedino le v le-
 karni
Cristofoletti v Gorici.

Usojam si slavnemu občinstvu, nazna-
 niti, da prevzamem in izvršujem točno
 naročila na
kavo, čaj, olje, riž, makerone,
delikatese, sadje, ribe, vina itd.
 Pošiljatve v oмотih po 5 K. oddajam
 po pošti, one od 30 K. naprej pa po že-
 lencici s povzetjem.
 Take pošiljatve se izplačajo vsakomur,
 posebno p. n. gg. kramarjem, družinam in
 onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali
 žele o raznih prilikah nabaviti si specializirane,
 katere se na deželi ne dobi, ali pa le
 zelo drago, n. pr. **morske ribe in rake,**
sveže sadje, fino olje itd.
Glavni moj namen je razpošiljati
dobro blago in po nizki ceni.
 Cenike dopuščem radovaljno in brezplačno.
 Za p. n. gg. trgovce imam poseben
 cenik in zamorem dati blago po tako
 nizkih kupih, da se ne bojim konkurence.
 Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka
 posredovanja.
 Z odličnim spoštovanjem
Ernest Pegau
 TRST
 v ulici S. Francesco št. 6.
 (el.)

„Oziris“, je odvrnila, „je pozval znovič božanstveno svojo soprogo v palačo na solnce in odslej sta živeła skupaj v ljubezni in slogi, podpirajoča se vzajemno“.

„O takó!“ je dejal, dvignivši k ustom roko, ki je ovijala njegov vrat, „v ljubezni hočem tudi jaz živeti“.

In glava mu je omahnila počasi na njena kolena.

„Pojdeš nasproti kralju“, je šepetala, božajoča z drugo roko njegove lasne, „pojdeš ter ga poiščeš, da mu boš služil in z mečem si pridobil najbogatejše darove; torej zapomni si to: najhrabrejši vitez Onega, ki prihaja, bo moj junak“.

On se je dvignil, jo objel z rokami ter strastno poljubil.

„O krasotica moja!“ je dejal, „ako ima ta kralj razdajati krone, pa mora jedna izmed njih biti moja. Prinesem ti jo in jo položim tu na mesto, katero so naznačila moja usta. Kraljica bodeš, moja kraljica, najlepša med vsemi.“

„In poveš mi vse“, je vprašala, poljubivši ga vzajemno, „in mi dovoliš, da ti pomagam?“

Te besede se ohladile njegovo vnemo.

„Ali ti ni dovolj, da te ljubim?“ reče on, opravičevaje se.

„Prava ljubezen znači isto, kar popolna vera“.

Zmuznila se mu je iz rok in sklonivši se nad velblodom, se je dotaknila znovič odurnega njegovega gobca s svojimi ustmi.

„O ti najplemenitejša med živalimi“, je dejala, „najplemenitejša, ker v svoji ljubezni ne ves, kaj je sum“.

Razžaljena po takšnem uporu, jezna, da je vse njeno zapeljevanje bilo zaman, je pograbila gube svoje krizaste obleke ter izginila pod šotor.

V.

V Betabari.

Tretjega dne so se naši popotniki vstavili nad rečico Džabbok, da se okrepcajo.

Bilo je tam sto, nemara celo več ljudi, večinoma iz Pereje, ki so ob enem s svojimi živalimi počivali.

Komaj je imel Baltazar čas, stopiti s „hude“, kar se približa jeden izmed njih k njemu in zroč z občudovanjem velbloda reče:

„Kakšna plemenita žival! Prihajam iznad Jordana, kjer sem videl na tisoče ljudi iz raznih strani sveta: mnogi izmed njih so dospeli na velblodih, toda temu tvojemu ni bil noben enak“.

Ta pohvala je ugajala Egipcjanu in prijazno zahvalivši ga za njo, je iskal prostora, kjer bi se vsedel k počitku. Toda Ben-Hura je zanimala pred vsem opomba o onih tolpah nad obrežjem Jordana, torej je vprašal:

„V katerem mestu ob reki se nahajajo ti ljudje?“

„V Betabari“, se je glasil odgovor.

„Ta kraj je le malo obiskovan“, dé Juda, „in kaj vabi sedaj popotnike tje?“

„Vidim“, reče tujec, „da prihajaš iz daljnih krajev, da še nisi slišal o dobri novici“.

„O kaki novici?“

„Dospel je iz puščave močno svet človek, ki napoveduje reči, katere spravljajo v začudenje vse one, ki ga slišijo. Imenuje se Janez iz Nazareta ter pravi, „da je oznanovalec Odrešenika“.

Celo Iras je pozorno lovila vsako tujčevo besedo.

Ta pa nadaljuje:

„O njem pripovedujejo, da je preživel vse svoje življenje v votlini, nekoliko nižje od En-Gadi, kjer je molil in živel še bolj trezno nego Esenci“.

„Ali si ti s tovarisi šel, ga poslušat?“

„Mnogi zmed njih gredo še le sedaj k obrežju Jordana, drugi pa se vračajo od ondot“.

„Kaj napoveduje oni poslanec?“

„Razglašá povsem novi nauk in imenuje ga krst in pokora. Bili se takšni, ki so ga vprašali, ali je on Kristus, drugi, ali je Elija, toda on odgovarja vsem te-le besede: „Jaz sem glas vpijočega v puščavi. Pripravljajte pot Gospodovo!“

Baltazar se približa h govorečima.

„Vrli človek“, reče in glas se mu je od ganutja tresel, „izvoli nam povedati, ali najdemo moža tam, kjer si ga pustil?“

„Dá, on je še vedno v Betabari“.

„Kdo more biti oni Nazarenc“ reče Ben-Hur k Iras, „kdo, ako ne poslanec našega kralja?“

V tako kratkem času so je on privadil, obračati se v zadevi onega tajnostnega bitja več v hčerki, nego k staremu njenemu očetu.

Zaslišane novice so vliše mladensko vnemo v Baltazarjevo srce.

„Hitimo!“ je zaklical, „ne čutim več vtrujenosti“.

Zares so kmalu odrinili. Potoma so se le malo razgovarjali med seboj. Prenočevali so v Rabbath-Gileadu.

„Jutri moramo zgodaj vstati, Hurov sin“, reče Egipcjan, predno so se razšli k počitku. „Odrešenik vtegne priti, nas pa ne bode tam“.

„Kralj mora biti že blizu, ker se je že pojavil njegov poslanec“, pošepeta Iras mladencu na uho,

„Jutri pozvemo vse, ter ga nemara celo vidimo“, odvrne Juda, poljubivši jej roko.

Naslednjega dne, komaj je svit razsvetlil nebo, so popotniki, prišedši iz jarkov Džilead, stali na odprti ravnini, ki se je razprostirala poleg vzhodnega obrežja svete reke.

Uprav pred seboj so imeli mejo stare pokrajine palm, Jerihe, za njo se je videla hribovita Judeja.

Srce Ben-Hura je močno udarilo. Do naznačenega mesta ni bilo več daleč.

„Raduj se, spoštljivi stavec“, reče, kmalu dospemo k cilju“.

Na dano znamenje je Egipcjan pognal velbloda.

V kratkem so zagledali razpet šotor ter vožne živali, počivajoče poleg njega, potem reko in neštevilno množico ljudstva, ki je zavzela oba njena bregova. Toda ko so se približali, je v gnječi nastalo veliko gibanje: — ljudje so se jeli razhajati.

Prišli so prepozno. Nauk je bil očitno že končan.

„Obstojmo tukaj“, reče Ben-Hur Baltazarju, ki je vil obupno roke. „Nazarenc pojde nemara tu mimo“.

Toda reka je tekla dalje, a preroka ni bilo videti.

Naši popotniki so žalostni mislili, da ves njih je trud bil zaman.

Med tem se je od strani Jordana prikazal človek, ki je takoj na se obrnil njihovo pozornost.

Toda njegova unajnost ni bila takšna, da bi mogla koga vabiti k sebi.

Okrog shujšanega, ogorelega lica so se mu vile do pasu kite črnih las; koža mu je bila suha kakor pergament, oči so se mu čudno, vročinsko bliščale. Kratak predpasnik iz velblodove dlake, pas iz surove kože, to je bila vsa njegova obleka.

Opiral se je ob grčasto palico ter zri bistro okrog sebe, kakor bi iskal koga med množico.

Zala Egipcjanka je z začudenjem, dá, skoro z gnusom zrla na tega sina puščave.

„Torej to je poslanec tako mogočnega kralja?“ je vprašala Judo.

„To je Nazarenc“, odvrne, ne dvignivši oči, da bi jo pogledal.

Čutil se je močno prevarjenega. Poznal je puščavnike iz El-Džedi; poznal njihovo malomarnost na vsa mamila in odnošaje sveta; malomarnost tako veliko, kakor da ne bi pripadali več človeškemu rodu; poznal je njih mrtvičenje in slišal je tudi, da se je Nazarenc imenoval „glas vpijočega v puščavi“, a vendar je sanjarenje o bodočem kralju in o njegovi velikosti tako razvnelo njegovo domišljijo, da ni mogel niti verjeti, da bi poslanec takega vladarja ne imel na sebi nekaj od veličanstva svojega Gospoda.

Sedaj ko je zrl to v svoji zanemarjenosti skoro divje bitje, so mu stopili pred oči številni dvorniki v toplicah in predvezah palač cesarjev. Ta primera je gotovo bila brez koristi za božjanstvenega glasnika.

V tem svojem strmenju in osramotenju je ponovil nekolikokrat:

„To je Nazarenc!“

Zdelo se mu je, ko bi dvignil svoje oči na Iras, da bi srečal prezirljivi njeni pogled.

Povsem drugačni pa so bili občutki Baltazarjevi. On ni pričakoval kralja.

Videl je Odrešenika kot Deteta v jaslih, videl njegovo uboštvó; krone zanj si ni želel, niti se je nadejal. Torej je sedaj, zroč na tega Njegovega glasnika, prekrižal roke na prsih ter molil z živo vero, proseč, da bi njegove oči, ki so zatemnele od starosti, mogla čimpreje zagledati Boga-človeka.

In ko so takšni različni vtisi pretresavali srca naših popotnikov, je neki mož, ki je sedel nad reko, vstal ter se jel bližati njim.

Zagledavši ga, je Nazarenc, vstal in stegnivši roko, ga pokazal tolpi.

Oči vseh se obrnejo na to stran.

Baltazar in Ben-Hur sta tudi gledala.

On se je bližal s počasnimi koraki. Bil je nežne in gibčne postave, njegovo gibanje je bilo mirno, kakor navadno pri ljudeh, udanih premišljevanju važnih rečij.

Opravljen je bil v spodnjo obleko z rokavi, segajočo mu do pod kolena in vrhno obleko, imenovano „tolith“. Razun višnjekastega roba je bila vsa obleka iz belega platna, pokrita s cestnim prahom.

Ta postava je bila nenavadno zala; nadzemeljska, neizrekljivo mična je bila njena rast.

Dolgi, zlato se lesketajoči lasje so se vsipavali okrog visokega čela s temnimi obrvmi, oči je imel velike, plave, polne angeljske miline.

Nežni obris ust in nosa je kazal poprej tip grški, nego židovski; svilnata brada, lahko se zvijajoča, mu je segala do prs.

In ni ga bilo vojaka, ki bi se ne bil prijazno nasmehnil pri pogledu na to postavo; ni je bilo ženske, ki bi, zagledavši Jo, ne čutila v sebi takoj neomejenega za-

upanja k Njej; ni ga bilo otroka, ki bi ne bil stegnil k Njej nedolžnih svojih rok; ni ga bilo človeka, čegar prsi bi se pri pogledu na Njo ne bile napolnile z nekako nepoznano srečo.

Iz Njenega lica je odseval razum in velika ljubezen do tega sveta ter velika žalost nad njim.

V pogledu je bilo videti bolešt duše, primorane zreti na propad ljudij; bil je v njem nadzemeljski mir in nenavadna moč duha, ki potrpežljivo prenaša jarem življenja in namesto preklinjati, jih še blagoslavlja.

Polagoma se je približal k našima znančema.

Ben-Hur, na dragocenem konju, s kopjem v roki, bi moral najpoprej obrniti na se Njegovo pozornost; a vendar pogled teh sladkih oči ni obstal na njem, niti na zali Iras — pač pa je bil vprt v starega nadležnega Baltazarja.

Nastala je slavnostna tišina.

Nazareneec je stegnil roko proti temu, ki je prihajal ter zaklical:

„Glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta!“

Te besede so bile čudne in jih ni razumel.

Na Baltazarja so one napravile velik vtis.

Prišel je semkaj, da bi še enkrat videl Odrašenika. Pred več leti ga je videl kot Otroka in njegova vera, ki mu je pridobila ta redki privilegij, je še doslej bila živa v njegovem srcu. On sam jedini je sredi te tolpe ljudij takoj spoznal Sina božjega.

Bila je to nagrada za sveto življenje, ki je bilo v onem času tako redko.

Evo, stal je pred njim On, o katerem je sanjal že toliko let, spreoblečen v Telo, in zadoščevalo mu je videti Ga, da Ga je spoznal. In kakor v potrjilo starcu, da je to obljubljeni Mesija, se oglasi v tem hipu glas Nazarenca:

„Glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta.“

Baltazar se zgrudi na kolena. Njemu so bile jasne te besede.

Nazareneec nadaljuje:

„To je oni, o katerem sem dejal, da gre za mehoj. Mož, ki me je prehitel, ker je bil poprej, nego jaz. In jaz ga nisem poznal; toda da bi ga spoznal Izrael, radi tega sem prišel krstit z vodo. In jaz ga nisem poznal, toda ta ki me je poslal krstit z vodo, mi je dejal: Oni, nad katerim zagledaš priti Duha ter ostati nad njim, ta je, ki krščuje s svetim Duhom. In jaz sem videl ter pričam... (tu je umolknil in kazaje neprestano na bližajočega se moža, kakor bi hotel dati večjo moč svojim besedam, dvignil glas ter končal): pričam, da je to Sin Božji!“

„To je On! To je On!“ je zaklical Baltazar ter omedlel.

Ben-Hur je med tem pozorno ogledoval bližajočo se jim Postavo, toda ogledaval jo je z občutki, ki so se močno razlikovali od občutkov Egipčana.

Milina tega lica, nežnost in pokorščina sevajoči z njega, se povsem niso strinjale z mislijo o monarhičnem bagru, o vojškah in pobojih.

Da, brezdvomno ima prav Baltazar. To je Odrašenik, o kakoršnem je sanjal on, ne pa vladar, katerega je pričakoval Simonides. Resnica, ta mož ni prišel, da bi znovič postavil prestol Salomonov — on nima v sebi nravi zemeljskega osvojevalca. More biti kralj — toda samo nad dušami.

Tako je mislil Ben-Hur, toda čim bolj se jim je ta Postava bližala, tem več spominov se je vzbujalo v njegovi duši:

„To lice sem že enkrat videl,“ je dejal sam sebi. „Toda kje in kedaj?“

Gotov je bil, da je ta pogled poln usmiljenja, počival na njem s takšno milino, nego sedaj na Baltazarju. In iz početka nerazločno, potem pa čimdalje jasnejše mu je stopilo pred oči srečanje pri vodnjaku v Nazaretu, ko so ga rimske straže gnale na galejo.

Te roke so se stegnile proti njemu s pomočjo ob času, ko je že upadal od utrujenosti in bilo je to uprav isto lice, katero je doslej nosil v svojem hvaležnem spominu.

Zaglobljen v te spomine in premišljevanje, ni čul besed preroka; zdramile so ga samo poslednje besede, tako mogočne, da še dandanes odmevajo po vsem svetu:

„To je Sin božji!“

Juda je skočil s konja, da bi skazal čast svojemu dobrotniku, toda upav v tem hipu mu doleti na ušesa obupen krič Iras.

„Pomagaj, Hurov sin, pomagaj!“ je klicala, „moj oče umira!“

Ne obotavljajoč se, je priskočil na pomoč.

Vzel je kupico iz njenih rok ter stekel z njo po vode k reki.

Ko se je vrnil, tujega moža že več ni bilo tam.

Baltazar se je kmalu zdramil. Komaj je odprl oči, je zašepetal s slabim, še omedlelim glasom:

„Kje je On?“

„Kdo pa?“ vpraša ga heci.

Izraz nadzemeljske sreče razjasni starčevo lice.

„On, Odrašenik, Sin božji?“ odvrne spoštljivo.

„Ali ga tudi ti smatraš za takšnega?“ vpraša Iras Ben-Hura.

„V tem času se godé nerazumljive reči. Čakajmo dalje.“

Samo to jej je odgovoril.

Drugo jutro, ko so številne tolpe znovič poslušale besede Nazarenca, je on sredi svoje pridige, sklonivši glavo, zaklical znovič:

„Glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta!“

Zbrana množica je pogledala na to stran, kamor je kazal ter zagledala znovič ono belo Postavo, kakor véeraj.

Sedaj, ogledujoč pozornejše to lice, je Ben-Hur zagledal na njem toliko ugleda in veličanstva, da se mu je misel o poslanstvu tega moža pokazala v povsem novi luči.

„Mar Odrašenik ne more biti ob enem tudi kralj?“ je dejal sam sebi.

In prášal je jednega izmed navzočih: „Kdo pa je ta človek, ki ga nam kaže prerok?“

„To je sin tesarja iz Nazareta.“

Tako se je glasil odgovor, katerega je spremljal prezirljiv smeh.

(Konec sedme knjige.)

OSMA KNJIGA.

I.

Gostje v Hurovi hiši.

„Estera! Estera! Zaukaži, prinesi mi kozarec vode.“

„Ali bi ne bilo bolje, oče, napiti se vina?“

Ta razgovor se je vršil na strehi stare Hurove palače v Jeruzalemu.

Izza ograje na strani dvorišča je pozvala Estera tam stoječega sluzabnika. Toda

uprav v tem hipu je vstopil drugi in globoko se poklonivši izročil Simonidesu pismo, dobro zapečateno in zavito v platno.

A treba je dodati, da se je godilo jeden in dvajseti dan marca, še ne popolnoma čez tri leta, odkar se je Kristus prikazal v Betabari.

Med tem časom je Malluh, ravnaoč se po povelju Ben-Hura, ki ni mogel dalje prenašati pogleda na opustošeno hišo svojih očetov, kupil jo od Poncija Pilata. Sedaj je to poslopje, prenovljeno in ozlašano, s svojim bogastvom in okrasjem pričalo o izbornem vkusu mladega lastnika.

Juda ga vendar ni prevzel javno v svojo last, niti se doslej ni imenoval z rojstnim svojim imenom. Čakal je za to ugodnega trenutka.

Med tem pa je delal priprave v Galileji, pozorno zasledujoč vsaki korak Nazarenca, katerega ni mogel zmerom razumeti. Čudeži, na katere je zrl z lastnimi očmi, so ga držali v negotovosti, kar se tiče poslanstva; tajnostnega sina tesarjevega.

Enkrat je videl v njem Odrašenika, pa znovič kralja.

A med temi opravki in premišljevanjem je tedaj pa tedaj obiskal Sveto mesto ter se nastanil v stari hiši, toda zmerom le kakor gost.

Ti obiski so bili zanj nekaj več, nego oddih po delu.

Baltazar in Iras sta prebivala v palači Hurov in mladenič je kakor nekdanj — nemara še bolj — podlegal mičnosti poslednje. Razgovori z očetom, v katerih je modrijan z veliko vnemo branil božanstveno naravo Nazarenca, po so podžigali v Judi duha in vero.

Pred nekoliko dnevi sta dospela semkaj tudi Simonides in Estera.

Za pohabljenca je bilo kaj težavno potovanje; izvršil je isto v košu, obešenem med dva velbloda, ki pa nista vsikdar korakala enakomerno. Toda sedaj, ko se je že nahajal v rojstnem mestu, je pri pogledu nanj pozabil na utrujenost. Ni mogel se ga dovolj nagledati.

Zanj je bilo tu ozračje bolj prozorno, nego na vsem božjem svetu; soluce mu je jasneje svetilo in vse mu je bilo milo, vse znano.

Spomini so mu z vso močjo oživeli. Zročemu na hčerko, se mu je zdelo, da vidi tam drugo Estero, ljubljenko svojih mladih let, zvesto soprogo, ki mu je postala čimdalje dražja v teku let.

Vsekako pa ni pozabil trgovine.

Glasnik mu je vsaki dan prinášal obsirna poročila od Sanballata, ki ga je nadomeščal v Antijohiji, in drugi glasnik je vsaki dan nesel Sanballatu povelja in napoltljaje starega trgovca; napoltljaje, tako točne, da niso potrebovali lastne delavnosti izvrševalceve. V njih se je bilo namreč odpravilo vse, izvzemši slučaje, katere Vsemogočni prikrije tudi najbolj bistroumnim ljudem.

Solčna svetloba je uprav osvetljevala Estero. Še zmerom je bila drobne rasti, mična, s pravilnimi črtami na belem licu. Njena lepota pa je tičala glavno v sladkem izrazu lica, s katerega odseva razum in občutljivo, ljubeče srce.

Pogledala je pismo, katero je prinesel sluzabnik, in šinila jej je živa rudečica v obraz.

Pečat je bil Ben-Hurov.

Simonides je tudi za trenutek ogledoval pečat, na to pa ga je zlomil ter izvlekel iz ovitka zavoj pergamenta in ga podal Esteri.

(Dalje pride.)